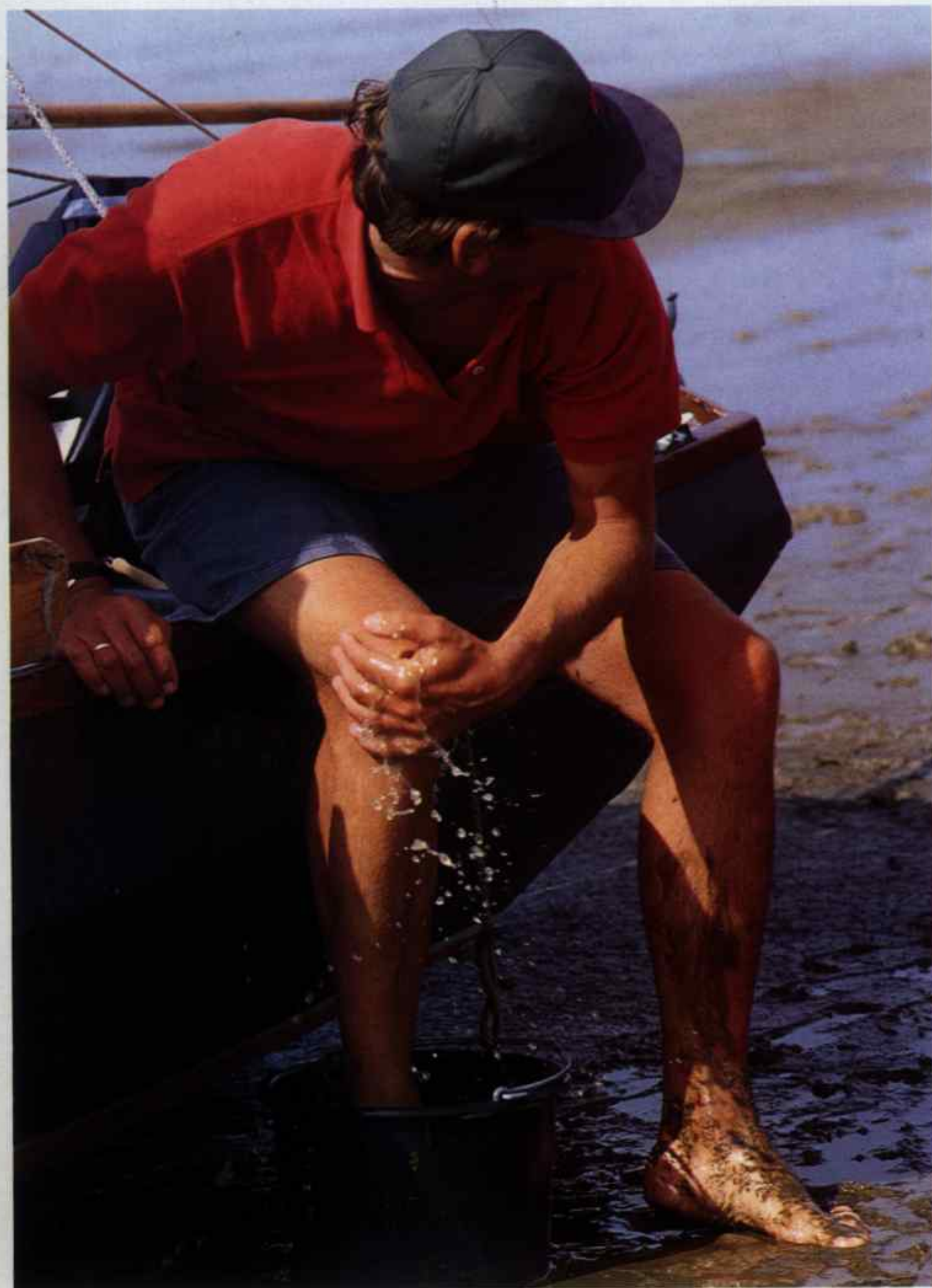

DROOGVALLEN OP HET WAD

ROBERT BORGHUIS IS WEG VAN EEN DRASCOMBE: EEN BRITS, WENDBAAR ZEILBOOTJE DAT DOOR ZIJN GERINGE DIEPGANG OVERAL KAN VAREN. OF DROOGVALLEN. OP HET WAD, BIJVOORBEELD. VLAK BIJ SCHIERMONNIKOOG WEET HIJ EEN ZANDPLAAT WAAR JE NIEMAND, MAAR DAN OOK NIEMAND ZIET. HIJ LEENDE EEN DRASCOMBE, ZEILDE ER MET VRIENDEN NAAR TOE EN LIET HET BOOTJE STRANDEN

Lauwersoog, 's morgens vroeg, aan boord van de 'Hornblower'. We kruipen uit de smalle bedjes, wakker gemaakt door de geluiden van watersporters die de kleine haven bevolken. Het is een prachtige dag. We bereiden ons voor op een tocht over het wad en beseffen ons terdege dat vanaf nu eb en vloed het ritme van dag en nacht gaan bepalen. Om 11.00 uur is het hoogwater. De afgaande zee zal ons helpen om in de middag bij Schier een plekje te zoeken om droog te vallen. Dat is het bijzondere van een Drascombe: hij heeft maar dertig centimeter water nodig om te zeilen. Waar andere schepen niet verder komen, vaart de Drascombe rustig ►

door. Tot je droogvalt en rustig wacht op het nieuwe tij. We maken ons bootje klaar en doen de laatste inkopen, bij de winkel naast de visafslag.

VAN WAL

Tegen elven. We roeien de 'Hornblower' naar de sluis. Hier in Lauwersoog kennen ze die kleine ranke bootjes wel: met de polyester Drascombes kun je fantastisch zeilen maar ook roeien. De sluiswachter kijkt dus al niet meer op van een paar uit de kluiten gewassen sloepen met schippers aan de riemen. Naast ons ligt een grote platbodem, een tjalk met chartergasten. Na de sluis scheiden onze wegen, maar we willen weten waar ze naar toe gaan. "Stuurboord uit richting Noordpolderzeil", klinkt het. Dat kennen we: het is een kleine haven die droogvalt, net als in het zuiden van Engeland, waar de Drascombe oorspronkelijk vandaan komt. Noordpolderzeil is niet meer dan een huis en een kroeg. Het bier zal die avond vast rijkelijk vloeien. Want zeker met een pilsje in de knuist zal de vriendschap tussen Groninger boeren en toeristen uit Holland gemakkelijk worden gesloten.

We zijn de sluis door en de 'Hornblower' schiet met een vaartje door de bruine golven. Het is hoogwater en de Waddenzee laat voor de zoveelste keer het water uit haar boezem lopen. De eerste uren zijn het heerlijkst, de zeilen lijken ons vleugels te geven. Met alleen het ruisen van het water en de warmte van de zon, die ons en de zee deze dag verwarmt. Al snel vormt de horizon een streep die Schiermonnikoog heet, met een vuurtoren die langzaam groter wordt.

OP HET WAD

Na het middaguur. Het is oppassen geblazen om de geul naar ons geheime plekje niet te missen. Zonder nieuwe kaart ben je niks waard, hier op het wad. Tussen Schier en Ameland ligt een plaat waarachter we veilig zijn voor de Noordzee en de westenwinden. Wij noemen het de Alexabaai, omdat een goede vriend er zijn vriendin met die naam voor het leven vond. Een plek tussen land en water, waar de omgeving per uur verandert door de zee die komt en gaat. Het is telkens weer een wonder om het ruwe water van het zeegat te zien veranderen in een rustige stroom achter de zandbank.

Hoogwater ligt al drie uur achter ons en heel zachtjes lopen we vast in het laatste water tussen de platen. De 'Hornblower' is drooggevalen. Ons kleine anker duwen we een meter of twintig voor de boot uit in het zand. De ruimte en de stilte vallen als een behaaglijke deken om ons

heen. Het horloge kan af. De tijd telt niet meer. Vrijheid, lezen, dromerig staren naar de horizon en denken aan helemaal niets. Ik heb hier wel eens een paar dagen gelegen zonder een sterfeling te zien. Hier en daar bespeuren we een groepje vogels dat zich te goed doet aan alles wat een pas droog gevallen plaat te bieden heeft. Een zeebanket.

DINEREN OP 'ZEE'

Namiddag op het wad. Het is tijd om te foerageren voor ons diner en we lopen naar het dorp op Schier. Het is een uur over de onmetelijke ►

**WAAR ANDERE SCHEPEN NIET
VERDER KOMEN, ZEILT DE
DRASCOMBE RUSTIG DOOR**

VOOR ANKER MET DE 'HORNBLOWER'

vlakke richting de groene duinen. Harde zandplaten worden afgewisseld door modderige geulen.

Op het eiland ontmoeten we onze vrienden, zoals afgesproken. Ze komen mee voor het diner. Samen met hen, en fruit en verse vis keren we terug. De zon staat al lager en kleurt het water en zand nog feller. We lachen om onze moddervoeten. Tijd om aan ons zelf te denken. Iemand klopt het beslag voor de flensjes, het bier en de witte wijn staan te koelen in een teil, midden in 'zee'. We bouwen een vuurtje en de vis gaart op een rooster boven de kooltjes in het zand. We eten er een salade bij van courgettes, komkommer en sinaasappel. Het toetje bestaat uit warme kersen met flensjes en slagroom. Een koningsmaal na zo'n heerlijke dag in wind en zon. Het zand schuurt zachtjes tussen de tenen en een extra trui maakt de avond behaaglijk. Een plek om nooit meer weg te gaan. ●

TEKST: ROBERT BORGHUIS, FOTOGRAFIE: MIRJAM BLEEKER
STYLING: FRANK VISSER PRODUCTIE: TAVERNE AGENCY.

DE DRASCOMBE

ONTWERP

De 'Hornblower' is een polyester Drascombe Longboat Cruiser en stamt uit 1987. Het scheepje meet 6,63m bij 2m. Amateur-botenbouwer John Watkinson ontwierp in de jaren '60 een Drascombe voor eigen gebruik om langs de Engelse zuidwestkust te zwerven. Hij bouwde eerst een lugger, dus zonder kajuit. Tegenwoordig zijn er o.a. longboats, skiffs, jigs, scaffies en coasters. Ze worden gebouwd in Totnes, graafschap Devon. Het Drascombe-ontwerp is origineel, dus niet afgeleid van andere schepen. Wel liet Watkinson zich inspireren door de klassieke lijnen en tuigage van Engelse vissersschepjes.

OPVALLENDE EIGENSCHAPPEN

Drascombes zijn karakteristieke bootjes. Eerder een stuk gereedschap voor de zeevaarder dan een pronkstuk in de haven. Met een ophaalbaar midzwaard en roer kun je er in water van 30 cm diepte mee varen. Dat maakt Drascombes zeer geschikt voor de Waddenzee. In de kleine kajuit is plaats voor twee slapers, daarachter zit een ruime kuip om in te leven. De longboat heeft een zogenaamd yawl-tuigage: twee mastjes, waarvan één achter de roerkoning is geplaatst, om bij elke weeromstandigheid te kunnen zeilen. Er zijn twee lange roerriemen om windstille het hoofd te bieden. Desgewenst is er ruimte voor een kleine buitenboordmotor. Doorgewinterde zeezeilers varen met hun Drascombe probleemloos naar Engeland en er zijn zelfs Drascombe-eigenaren met hun schip de oceaan overgestoken.